

Před rokem jsme se na GA sešli s paní Zuzanou Marešovou, Wintonovým dítětem. Tehdy paní Zuzaně slíbili dnešní třetíci, že přispějí, až přijde čas, na Památník rozloučení. Sliby se mají plnit. Příští týden začínáme.

Pokusíme se se studenty při vernisáži a při dalších aktivitách přispět na památník rodičům Wintonových dětí. Rodičů, kteří udělali největší a nejdůležitější čin svého života. Dali důvěru britskému úředníkovi Nicolasi Wintonovi a posadili své děti do vlaku.

Posílali je pryč z protektorátu s vědomím, že už je možná neuvidí. A "dětí", které pan Winton zachránil, chtějí instalovat Památník rozloučení. Skleněné okno dobových vlakových dveří, na kterém budou z jedné strany dětské a z druhé dospělé ruce v okamžiku loučení.

Památník bude stát na Hlavním nádraží.

Držte nám palce, ať se nám náš malý záměr podaří....

(informace v knihovně nebo v kabinetu dějepisu)